

MUSICA
DIVINA

POESIA DIVINA

Sofie Verdoodt
Bruno Neuville
David Troch
Lies van Gasse
Jeroen
Theunissen
Sylvie Marie
Kurt De Boodt
Jana Arns
Frederik L. De
Laere

Een organisatie van
Festival van
Vlaanderen
Kempen, met de
steun van het
Vlaams Fonds voor
Letteren en het
Poëziecentrum.

De profundis (bij een grafschrift)
Sofie Verdoodt

Een druilerige dag in Parijs.
Zonder plattegrond liep ik verloren in de optocht
van beroemde doden op Père-Lachaise.
Hun stemmen fluisterden: loop niet achteloos weg,
durf als de Seine buiten je oevers te treden.
Durf te dromen in dit weerbarstig heden.

We vonden elkaar bij een zerk met Griekse tekens.
Ik pluisde weifelend het braille uit.
Jij volgde blind de ondergrondse wetten van mijn huid.
In mijn vertaling streed "trouw aan zichzelf" met
"hij volgde zijn demonen".
Welke regel was voor ons bedoeld?
Ik greep je hand en we verstijfden.

Het bed kreunde om meer
en betreurde de ruil
van een onbeslapen hemel voor oude aarde
waarin de ziel lang woelt.

Soms volstaat het samen naar een kuil te kijken
tot het bloed is afgekoeld in de aders
om toch maar niet met elkaar te slapen.
We zegden 'neen'
niet wetend welk lot we hadden afgewend.

Soms keer ik in onwelkome dromen
op mijn schreden, neem de vluchtweg
naar hotelkamer 7 waar iemand wacht.
Je streling voelt als bloemen op mijn graf zo zacht.

Zomerpsalm
Jeroen Theunissen

Geen toorn, geen donder had ik gewenst,
geen verkleumde handen en ijsskoude voeten,
Ik had op het zomerse weer dat dalen
doet bloeien en bewoonbaar maakt gehoopt.

Ik zou in uw heesterachtige dennen
net onder de boomlijn vertroosting vinden.
In zweet zou ik offers brengen, verbinding
met alledaagse valleien verbreken.

Nu roep ik in wolken verdwaald om licht,
om uitzicht en een pad dat mij verder leidt,
Ik zocht toevlucht bij u voor verdriet zonder reden,
voor tragiek en de tijd die één richting kent

maar ik struikel en val, en mijn stap is onzeker,
verdomme, berg, waarom is er geen antwoord.
Ik wilde alleen maar uw flanken beklimmen,
uw eenzaamheid voelen en ruiken.

Ik wilde alleen maar uw flanken beklimmen,
met rugzak en kaart op weg naar elders.

En Route
van mens tot mens

Bruno Neuville

vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal

hoog verheven
boven mensen
zoals wie ik ben
blijft u als de dood
voor wie uw drift verstoort
geplaagd door wie
u niet volgen kan
in uw denken
in uw structuren
maar wel ben ik
begaan met u
met u op weg

vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal

en zo komt u mij tegen
ook al wil u dat behendig
wenselijk graag vermijden
beklemmend menselijk
langs omwegen van u
van vele valse angsten
uw leven bevend
binnen in uw omheining
– nur jedem das seine ?
kan u niet ontmoeten
wie u bezwerend
onwetend niet kennen wil

*vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal*

ontferm u over onze tijd
onze tijd verzoenend
zal het worden
laat me u vertellen
over het ontwaken van onze ochtend
spelend met licht en dauw

in een omhelzing
met de velden
alleen te rijmen
met een erehaag
voor mij en u, u en mij
passanten om het even

*vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal*

laat me u vertellen
volgt u me maar
vertrouw mij
kijk wel nog even
één keer achterom
zoals ik dat heb gedaan
zoals een boot
zich terug trekt
uit het ontij van zijn jaren
de zee haar laatste groet wil gunnen
zo gun ik u
uw laatste twijfel

*vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal*

laat me dan vertellen
over het huis
waarin we samen blijven wonen

*vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal*

laat ons dan vertellen
over ons huis

*vlucht niet
vrees niet
dat ik uw schaduw worden zal*

passanten voor het leven.

Het verborgene

Kurt De Boodt

Wij, het volk, maken de straat openbaar.
Wij delen ons aanschijn op het marktplein.
Niet meer te bieden dan mijn migraine
verbleek ik in donkere kamers.

En staar.

Wij, het volk, stromen, stropen druppelheid.
Wij rukken het bekken uit de hengsels.
Vraatzuchtig als bijbelse bedenksels
breekt ons beuken alle dijken.

En muit.

Kijk, hoe mooi dit schilderij. Waterpas.
Zie, hoe wit het museum. Autonoom.
Hoor, hoe goddelijk de zang. Kraterplas,

voetjes onder waterval, spoelt weg schroom.
Wrijf je huid babybiljetjeszacht. As,
zet je voet erop en jij bent de droom.

Het kriebelt in natte woorden van oorsprong
Lies van Gasse

*zakken zwemmen plastic bellen
zaden zand en stuivers smijten
likken bellen lekken briesen
zonder zand en zonder snater*

Zuinig zullen wij zingen.
Het kriebelt in de natte woorden
van oorsprong die ik ergens vond.

Laat ons dus een wereld bouwen,
laat ons bouwen nieuw en glad:
nooit meer blauw als afdekfolie
nooit meer zacht en nooit meer rad.

*grassen grissen sprieten stuiver
gierst en garenloze wolken
mossen steken mare stekken
stop de stateloze stakker*

Zuinig zullen wij zingen,
zuinig als een zachte vogel.
Het kriebelt in het zaaiend kruit,
de bom die ik zo lang heb gestrooid.

Laat ons dan een hemel stutten,
laat ons steken, scherp en puntig:
niet meer rond als kauwgumballen,
niet meer wollig, niet meer pluis.

*kijken met je handen
kijken met het korrelige oppervlak van je wreef
kijken met de holtes tussen je tenen*

*kijken met een nagelriem
kijken als een evenwijdig gekorte afrastering*

*wroeten modderen slapen arbeiden
nieuwe luchten nieuwe klei
ademen huilen naaien harden
laat de torens kijk naar mij*

Gul zullen wij zingen,
gul als volgeladen vliegtuigen
op terroristen nagelezen.
Het kriebelt in de afgeplatte zin
die ik rond je oorsprong heb getrokken.

Laat ons nieuwe einder schikken,
laat ons schikken, vers en rank:
plakband, snippers, espressodopjes,
even hoekig, even krap.

*zakken zepen plastic bellen
grienen grissen spuiten stoefen
ademen wenen naaien snerpen
raap de voeten uit het water*

Laat ons nu een hemel bouwen
op de overladen horizon
zonder fouten in de schikking
nooit meer prikkig, nooit meer scherp,
nooit meer rond en nooit meer vol.

***Psalm van Sylvie
Sylvie Marie***

het is nacht op zee
mijn kind'ren horen 't ruisen
maar is het nog de zee
net zo goed is 't adem

van een rochelend monster
de nacht het hol van zijn buik
en op zijn we door geld
en op zijn we door hitte

hoe leg ik hen dan uit, Liefde
hoe verslaan we het gedrocht?
de weg naar boven of benee
uit zijn binnen is even lang

en de oudste die zegt verder

en de jongste zegt terug
en we blijven, blijven staan
op de bodem van zijn maag

2

het is nacht in 't bos
mijn kinderen voelen schorsen
maar twijfel trekt ons haren
neen, takken zijn het niet.

is het ruwe geen grof grind
van een oude verlaten straat?
de nacht het kille stollen
van vers gegoten asfalt?

massa, kennis vult ons op
hoe wijs ik hen dan voorwaarts?
strek ik mijn rechterhand uit
tik ik meteen mijn voorhoofd aan

dan het midden van mijn borst
dan mijn linker- en rechterschouder
en ze doen mij na, de kind'ren,
onz' voeten zinken in 't mos.

3

het is nacht op de heuvel
mijn kind'ren zien de glooiing
kom, we draven in galop
weg en weer als zonnwind

deze grond is vruchtbaar,
stulpt er straks wat boven?
o, Liefde, zorg dat 't mooi is
jij kunt dat, alleen jij

want trots en hebzucht maakt ons op
de rest van d'aard is schraal
en deze top, hier moet iets komen,
iets zachts en lichts als lippen

iets traags en rond als heupen
iets warmes en teers als ogen
dat gele sterren gaten
in het zwarte dak doet slaan

4

het is nacht op de vlakke
mijn kind'ren proeven de bodem
ze spuwen het zuur uit
streng'len vingers in elkaar

ze brengen water, wijden rook
en smeken je, lieve Liefde
de spijs van 't duister te redden
en de tongen te laten tint'len

waanzin, drukte eet ons op
en we zitten op splinterstoelen
we geven elkaar de hand
sluiten ogen, buigen 't hoofd

voor een lege kelk
voor gebroken brood
maar het kan, het kan, het kan
alles kan en maal zoveel.

5

het is nacht in de stad
mijn kind'ren ruiken 't zwerfvuil
dit is de stad, de stad
en ik zeg het aan mijn kind'ren

dit is de stad, de stad
soms stinkt het en soms zien we
je onverwachts passeren,
o, Liefde, we voelen je ook

we ruiken en we proeven je
we horen je zelfs ook
het is de stad zijn harteklop
zijn ritme, dageraad

en dan doen ze het, de kind'ren
schuiven schellen van 't raam
en het klaarde op, o hemel
het klaarde toch zo op!

Jana Arns

*... Het einde nadert van mijn leven; 'k ben krachteloos en afgemat; ik ben, door overmaat van kwalen, als zij, die reeds ten grave dalen.
(Psalm 88 vers 2)*

Onder het tafellaken,
houdt ze nog zijn eten warm.

Hij is wat later zoals die keer
toen hij een bed kocht zonder poten

om niet bij haar weg te gaan
en monteerde de hele nacht

tot hoofden juist lagen en aan vingers
de eerste jaarringen werden geschoven.

Later waakte ze er als een monitor
over remslaap die tot stilstand kwam.

Ze strijkt nog steeds zijn pyjama.
Leest in kookboeken wat zij is vergeten.

Haar dag, een labyrint
van doodlopende herinneringen.

een plek op aarde

David Troch

ergens bestaat een plek op aarde met minder vragen,
met nauwelijks laagte.

ergens bestaat een plek op aarde met meer pieken dan dalen,
idealer dan alle denkbare idealen.

ergens bestaat een plek op aarde die aardsheid doet vervagen,
waar de hoogste machten op hoogtij varen.

ergens bestaat een plek op aarde met extreme zonnewaarde,
waar wij kauwen op duizend en een verhalen.

ergens bestaat een plek op aarde om mirakels te maken,
om ons goddeloos aan elkaar te laven.

ergens bestaat een plek op aarde om verleden te begraven,
met alleen maar vette jaren.
ergens bestaat een plek op aarde waar het allemaal valt te dragen,
waar wij eindelijk ontwaken.
ergens bestaat een plek op aarde waar wij samen slapen,
zonder op ons bloed beluste draken.
ergens bestaat een plek op aarde waar wij het vuur aanhalen,
waar wij helemaal knetter van elkaar zullen raken.
ergens bestaat een plek op aarde om in fonteinen te pootjebaden,
voor nachtelijke zwempartijen op ons naaktste.
ergens bestaat een plek op aarde waar het ons zal dagen,
voor een luilekkerleven zonder schaamte.
ergens bestaat een plek op aarde waar wij onze stoffelijkheid kwijtraken,
waar gedachten en normen vervagen.
ergens bestaat een plek op aarde die wij nooit zullen verlaten,
die ons allerbest zal smaken.
ergens bestaat een plek op aarde de naam hemel waardig.

Plus ultra

Frederik Lucien De Laere

Zijn wij het evenbeeld
of slechts afspiegeling
en moeten wij het gelaat bedekken
om tot een zuivere staat te naderen
en uw opdracht ter harte te nemen?
Mene tekel, dat zijn wij, dat hebt gij gezegd.
Wij schamen ons dieprood
om wat wij ervan hebben gemaakt.

Wij willen ons een nieuw lijf aanmeten
na het zien van uw blauw en uw goud.
We willen verbeteren - verbeteren -
wat we verbeteren kunnen.
We zullen schrappen en schaven,
timmeren aan de lange, kronkelende weg

en bijten in stof en zand.
Maar we zijn vastbesloten, aanmatigend.

We geloven
dat er ongeziene mogelijkheden
in het verschiet liggen.
We beloven
nederig te blijven
en u te eren, gij die ere toekomt,
gij die de toekomst in onze handen legt.

We zullen onze huizen en tempels van glas
verbrijzelen en terug namen invoeren
in plaats van nummers.

We willen de eigenheid bewaren
van de ziel, ook als die – via de fontanel –
het lichaam verlaat.

We mijden de middelmaat
en de grootste gemene deler,
de gemeenschappelijke noemer.
Dit is niet wat gij hebt gewild.
Gij wilt ons zien schitteren in eigen vel
met ons uniek verstand en onze unieke handen.
Met een herhalende mantra
zullen we robotten tot de ondergang bevelen.

Voor onze voeten
zal de rivier zich splitsen
en met vier armen dooraderen het land
waarin bevallige nimfen
onze gidsen zullen zijn
en waar wij wonderlijke voorstellingen zullen zien
in het theater dat als een roos is gevormd.

Er zal orde zijn, eindelijk
en harmonie
en we zullen zonder schroom
de wereldboom kunnen aanraken.
Nieuwe sterren zullen worden geboren
en nieuwe steden zullen nederdalen
nadat de oude zijn verzwolgen
want verbolgen waart gij
over de uitputting van de planeet.

Uw ogen zijn als fakkels van vuur
en uw stem klinkt als een mensenmenigte.
Gij spreekt geen vloek uit, deze keer

maar betuigt uw lof
over wat wij hebben verwezenlijkt.
Over de tabula rasa
die wij hebben bewerkstelligd.
Over de laatste revolutie
die nog een echte revolutie was.

We voelen uw lichtheid en uw tederheid
als riksrijders opgaand in de omgeving.
Uw vergeving werd onze redding,
we brandden sodoms en gomorra's af
en trokken ons terug in de woestijn
waar we uitzetten in onze cellen
een nieuwe lijn.

Punt, andere lijn.
We maken een tekening.
We geven betekenis, na de verrijzenis.
Voert de schildpad ons
naar een nieuw paradijs
of stevenen wij andermaal af
op de verdoemenis?